Oh hoia murre, kahjo eest
Sa armas Önne-toja,
Ja kissu wälja hådda seest
Oh kallis ello Loja,
Sa keigist, mis on kåes ehk ees
— Kas olgo tulles, olgo wees,
Ehk koddo haige sångis!

Oh kauta keik kõrki meelt
Ja wargust, ahnust årra,
Ja wihha, waeno, kurja keelt
Ja jodikutte kårra!
Et kauks rummal ello wiis!
Se assemele tulgo siis
Üks õige, wagga ello!

Lass' wilja wåljad haljenda
Ja walmis wiljaks sada,
Ka loma karjad siggida
Ja meile kassuks jåda:
Et meid ei waewaks hådda, nålg,
— Ei sureks saaks ka patto wõlg —
Kui wannal aeal olnud. (1658, 1696 ja 1711.)

— Siis rahwas sure hådda sees
On hirmust surma surnud,
Mil sures nålgas, nutto wees
On surm neid mahha murdnud:
Siis leiti neid, kel heinad suus
Ja samlid sõid, et wallo luus, —
Kas se ep olnud hådda! —

Sa tahhad, Issand! armoga
Nüüd maad ja linnad hoida,
Keik hådda hallastussega
Meilt heldest årrapõõrda:
Sest tahhame Sind palluda
Ja omma ette walwada
So pühha abbi warral.

Kus wannemad jo maggawad
Ja lapsed waeseks jånud,
Ning ello murres åggawad,
Ka need, kes lesseks sanud:
Neil wõtta omma armoga
Keik silma-wet Sa kuiwata
Ja isse Issaks olla!